

BYLO, NEBYLO

BELLE

Odjakživa jsem věděla, že jsem největším zklamáním naší rodiny.

Ode dne, kdy jsem se narodila, dával můj otec zřetelně najevo, že má starší sestra Isabelle, „ta lepší Belle“, je jeho zlatým dítětem.

Jsem jako plechovka, kterou už se nemůže dočkat, až zahodí, „nehezký odpad“, jež drží stranou pohledů, kdykoliv to jen jde.

Jen několik lidí v naší vesnici vůbec ví, že existuju...

Nespočetněkrát jsem se o nocích budila a slyšela jeho kruté modlitby, při kterých jsem dumala, jestli ví, že ho slyším. Na druhou stranu pochybuju, že mu na tom záleží, navíc už je stejně znám nazpaměť.

„Prosím, proměň Belle v někoho jiného, aby mohla najít nápadníka, který nám pomůže ven z dluhů.“

„Proč sis ji nevzal do nebe místo její matky?“

„Můžeš ji alespoň naučit číst knihy tak dobře jako Izzie, aby se pro ni v městské knihovně našla práce, až zemřu?“

„To je tvoje poslední šance dokázat téhle rodině, že za něco stojíš, Belle.“ Postaví se náhle k mé posteli a drží jasně rudou stuhu.

„Jestli ti dnes nesedne skleněný střevíc toho prince, to nevádí, ale pokud ano a ty se byt' jen *pokusíš* protivit, přísahám na všechno, co mi patří, že –“

„Že mě potrestáš a zavřeš mě do sklepa, dokud mi nebude odpuštěno.“

„Já ti *nikdy* neodpustím.“ Luskne prsty. „Izzie! Prosím, pojd' Belle pomoci s vlasy a obličejem!“

Potlačím záupnění a přejudu k oknu, za nímž padá k zemi vytrvalý liják. Uvnitř si přeju, aby se kopce pozvedly, pohltily naši chalupu a já se toho nemuse-la účastnit.

Všechny ženy ve městě jsou nadšením bez sebe z velkých noviněk dnešního dne: Princ z Druhého království hledá svou ztracenou lásku přes soutěž „Která dívka dokáže navléknout střevíček, jež jeho milovaná ztratila?“

Zoufale ráda bych věděla, proč si nedokázal zapamatovat, jak jeho žena vypadá, a pokusit se ji najít *takto*, nikomu jinému to ale vůbec nepřipadá zvláštní.

Vážně může být princ tak pitomý?

„Máš tak nádherné oči, Belle.“ Izzie mi kartáčuje kudrny a rve je jako o život. „Smaragdové a šedé, jako naše matka. Místo abys otvírala pusy, měla bys princovu pozornost zavést k nim, až dorazí.“

„Vynasnažím se.“

„Snaž se *hodně*,“ kárá mě. „Teda to bych udělala já, kdyby to byla moje jediná příležitost, jak získat prince. K tomu, abys nalákala nápadníka, se už blíž nedostaneš, tak nebreč, když to nevyjde.“

„Jistě...“ Neopovažuju se zmínit, že ona sama si dnes ráno mohla vyplakat oči, když zjistila, že pro tuto hru se zkoušením střevíčku není vhodná.

„Četla jsi poslední dobou něco dobrého?“ zajímá se.

„*Romea a Julii*,“ odpovím. „A už mám skoro dočteného *Krále Oidipa*.“

„Aha.“ Ováže mi červenou stuhu kolem učesaných vlasů. „Jsou to romance?“

„Ne, Izzie.“ Zadržím povzdech. „Obojí to končí naprosto tragicky.“

„*Cože?*“ Zprudka se nadechne. „Tak proč je čteš? Nebo proč se vůbec nějaký spisovatel obtěžuje psát tak nechutné věci?“

Kousnu se do jazyka, jak nejvíc umím.

Přála bych si, aby právě tyto okamžiky zažili lidé, kteří ji zahrnují komplimenty o tom, jak je má sestra „sečtělá“ a „kultivovaná“.

Oni absolutně netuší, že čte každý týden tři stejné knihy pořád dokolečka – obvykle přeskakuje, aby si prošla své oblíbené kapitoly – a jsem přesvědčená o tom, že ty příběhy dokáže recitovat slovo od slova. Aniž by musela na tu stránku pohlédnout. Stěžuje si, že je nepochopená a chce probádat svět mimo naše malé království, jenže kdykoliv jí povím, že bychom měly jít spolu, přijde s nějakou výmluvou.

Stojím nehnutě a nutím se k úsměvu, zatímco mi natírá tvář světlým práškem a maluje rty karmínově červenou.

„Dobře, hotovo.“ Otočí mě čelem k otci. „Víc toho nezmůžu.“

„Mnohem lepší.“ Pohlédne na své kapesní hodinky a postrčí mě blíž ke dveřím. „Nenechávej ho čekat, až bude blízko. Udělej na něj dobrý dojem a říkej ty správné věci.“

„Ty správné věci“ u něj znamená prostě držet jazyk za zuby.

Zírám skrze sklo, jak po naší klikaté cestě jede zářivý zlatý kočár tažený čtyřmi velkými, bílými koňmi.

S každým dalším cvalem se nedokážu ubránit myšlenkám, jaký je asi život v jiných královstvích.

Všude to přece nemůže být takovéhle...

Když se průvod zastaví u našich vrat, do deště vylezou dva lokajové a rozvinou koberec v barvě královské modré.

Další sluha otevře zadní dveře a podrží slunečník, zatímco jiný přiváže hřebce k našemu plotu.

Vystoupí princ v modro-bílém kabátci a já si vykrucuju krk, abych zahlédla jeho tvář. Zachytím pevnou, ostře řezanou čelist a výrazné zelené oči, avšak srdce mi neposkočí, když vidím všechny úchvatné rysy jeho obličeje.

V hrudi se mi nezatřepe jediný motýlek a nemám pocit, že by se mi svět pod nohama přestal otáčet.

Ani trochu mě nepřitahuje...

Zaklepe několikrát na naše dveře a já zvažuju, že ho tam nechám stát, dokud zase neodejde.

„Otevři dveře, Belle,“ sykne otec. „*Hned.*“

Vydechnu a otevřu je.

„Vaše Výsosti.“ Nabídnu mu chabé pukrle. „Jak vám můžu pomoci?“

„Jsem princ Krasoně,“ řekne. „Syn krále Aria II. a královny Arabelly Windsorové, vítěz Bitvy šelem a dědic trůnu Druhého království.“

„Prosím, řekněte mi, že to celé nemusíte opakovat pokaždé, když se představujete.“

„To musím.“ Usměje se. „Hledám v tomto domě způsobilou dívku.“

Pohled mu sjede k Izzie a já ho pozoruju, že ji svléká očima, stejně jako to dělá každý muž ve městě.

„Ta způsobilá dívka jsem *já*.“ Protočím oči a uvedu ho dovnitř.

„Aha.“ Ještě jednou přejede Izzie pohledem, než se podívá mým směrem. „Prosím, posaďte se, aby mohli mí muži určit, zda jste moje dávno ztracená pravá láska.“

„Copak už vám není zřejmé, že nejsem?“ zeptám se. „Myslím, že bychom si to oba pamatovali, kdybychom se potkali.“

„*Belle*,“ varuje mě otec.

„Pojď sem,“ Izzie mě vede k židli a neslyšně artikuluje: „*Přestaň*.“

Sluha prince Krasoně si odkašle a začne číst z dlouhého svitku.

Jsem vděčná, že přes mohutný liják jeho slova sotva slyšíme, a držím v sobě naději, že nás každou chvíli všechny spláchne povodeň.

„Necht' je zkoušení zahájeno!“ Sluha z brašny vytáhne třpytící se skleněný střevíc a navlékne mi ho na pravou nohu. „Prosím, vstaňte, madam.“

Postavím se na nohy a doufám, že je ta bota příliš malá, jenže mi dokonale padne.

Co to má...

„Jsi to *ty*.“ Princ si mě přitáhne do náruče a bez va-

rování mi přitiskne rty k mým, čímž mi uštedří ten nejhorší „první polibek“ v historii.

Je vlhký, nedbalý, bez rytmu a zpustlý a... nic neznamená.

Mé srdce nedoufá, že jeho ústa ta má nikdy nepustí, a každý nerv v těle mě žádá, abych od něj prostě utekla.

„Náš pán konečně našel svou pravou lásku!“ oznámí kdosi. „Připravte kočár k návratu do našeho království s jeho budoucí královnou a králem.“

Jakmile princ odtáhne rty od mých úst, úleva se ve mně promění v hrůzu. Jsem nucena sledovat, jak jeden z jeho mužů domlouvá platbu s mým otcem.

„Nemůžu se dočkat, až spolu budeme opět o samotě, *Belle*,“ šeptá princ. „Hledal jsem tě až příliš dlouho a chci, abychom navázali, kde jsme přestali.“

„Jak si můžete *nepamatovat*, jak vypadá žena, do níž jste se zamiloval, ani si nevšimnout, že to nejsem já?“ Překřížím si ruce. „Jak je to vůbec možné?“

„Byla temná noc, když jsi mě opustila.“ Sevře mi ruku. „Mrzí mě, že jsem nedával větší pozor.“

„Ne.“ Vytrhnu mu svou ruku. „Nejsem žena, kterou hledáte, a nikam nepůjdu.“

„Co prosím?“

„Nepůjdu s vámi. Zůstanu tady.“

„Copak nevidíš ten špinavý, ubohý život, který teď vedeš?“ Zúží na mě oči a stále šeptá. „Žiješ v chudíčkové, odporné vesnici, kde jsou hlavním životním impulzem pomluvy.“

„Cokoliv zde je mnohem lákavější než vy.“

Pohled mu potemní, ale mluví dál tlumeně. „Když se mnou půjdeš, budeš z toho mít prospěch ty i tvá